Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

17-7-52

KUIFJE

29

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

IN DIT NUMMER :

Een speciale REPORTAGE voor Kuifje VAN DE Rijckmans expeditie in ARABIE

DOOR FILIP LIPPENS
LID VAN DE EXPEDITIE

K BEN ABDALLAH, DIE SAK-
ERSE BENGEL UIT "HET
ZWARTE GOUD". JULLIE KEN-
IEN ME TOCH TOCH! IK STEL
ULLIE MNN VRIENDE RUMA
BN ABDALLAH VAN DE STAM
ER QATHAN VOOR. ZO JULLIE
WILLEN WETEN HOE HIJ DE
EXPEDITIE RIJCKMANS OP
HET SPOOR VAN DE KONING-
IN VAN SABA BRACHT,
VOLG DAN DE GIDS!

ONZE BRIEVENBUS

H. de Hairs, Berchem. — Willy Vandersteen heeft op het bekende thema van de vrijheidstrijd van de XVIe eeuw een oorspronkelijk verhaal geweven. David Balfour is de illustratie van de roman van Walter Scott, en De Ring van Gibil evenals Petroleumkoorts zijn de vrucht van de fantasie van onze medewerkers. Met mijn hartelijkste groeten.

Jan Gegoen, Antwerpen. — Ik heb je opstel aandachtig gelezen en er je rechtstreeks mijn opinie over geschreven. Ben je het er mee eens ?

W.J. Hellemans, Hoogezand-Holland. — Je alle postzegels sturen kan ik niet, want er zijn je reeds vele lezers voor geweest om naar postzegels te vragen. Ik zend er niettemin enkele uit Oostenrijk, Italië, Tunis, Frankrijk en Spanje. Tevreden ?

Dirk De Witte, Gent. — Ik hoop je weldra welkom te heten in onze grote club, waar je wel meer zult over vernemen langs ons blad. De prijzen van onze openbare onderzoeken « Jullie krijgen het Woord » worden rechtstreeks naar de deelnemers gezonden. Met mijn beste groeten.

Maurits Aerts. — Je schrijft reeds vrije verzen ! Dat is vroeg. Heb je nog andere gedichtjes gemaakt ? Stuur er me nog enkele op. Misschien is er wel eentje bij dat in onze brievenbus kan opgenomen worden. Hartelijk.

Rob Harms, Tilburg. — Ik had zeer graag gevolg gegeven aan je brief, maar : je had hem pas de derde Juni verstuurd en je wenste reeds antwoord voor 5 Juni. Ik heb hem pas 6 Juni ontvangen en vond dan je adres niet eens vermeld ! Met mijn beste groeten.

Kapitein Emiel Delgouffe, Asse. — Ik zal je al de gewenste inlichtingen laten geworden. Nog wat geduld. Met mijn beste groeten.

Jan Laurens, O. L. Vrouw Waver. — Ik heb met genoegen vernomen, dat je weer een nieuw lid bijgewonnen hebt. Ik heet Désiré Dijck, hartelijk welkom ! Zijn de anderen reeds toegetreden ? Wanneer krijg ik nog wat nieuws van je club ? Met mijn beste groeten aan alle Kuifjesvrienden van O. L. Vrouw Waver !

Mia Comyne, Ingelmunster. — Hoe gaat het je, Mia ? Was je uitslag bevredigend op school ?

Dirk Vandercruysse, Brugge. — Nog dikwijls heb ik aan je brief moeten denken, Dirk. Zo'n slag is zwaar om dragen en ik hoop, dat jullie de moed en de kracht gevonden hebben om weer aan het werk te gaan. Beste wensen.

Een vogel schonk hem weer levensmoed.

PIERRE HEUZE, een sportief man, werd bij een auto-ongeluk zo zwaar gewond, dat hij de hoop opgaf ooit weer normaal te kunnen staan en lopen. Sedert twee jaar lag hij reeds te bed en werd iedere dag somberder, droefgeestiger. En zie, op 'n morgen toen het venster van zijn kamer openstond, kwam er een vogel op de vensterbank zitten.

— Tsjip... Tsjip... Tsjip...

Daar niets in de kamer bewoog, kwam het vogeltje dichter. Pierre kon zijn ogen nauwelijks geloven. Wat kwam die bontgepluimde zanger bij hem doen ? Hij sprak het diertje zacht toe en na enige ogenblikken pikte het enkele broodkruimels uit z'n hand.

De volgende morgen was dezelfde vogel opnieuw daar en leek wel of zijn vrienden gehoord hadden over de fijne hapjes, die er daar te krijgen waren, want spoedig zaten er een hele zwerm tjilpende, kwetterende, kwelende vogels op de vensterbank bij de zieke... Pierre praatte met hen en verwachtte hen iedere morgen en zij kwamen heel trouw. De ziekenkamer, die zo lang somber was, veranderde in een grote vogelkooi vol vrolijk getjilp en gefluit. Pierre 's gezondheid ging er zienderogen op vooruit...

Deze vogels hadden Pierre Heuzé zoveel levensmoed geschonken, dat men in Parijs een fonds gesticht heeft om de zieken in de grote hospitalen een vogel te geven, die hen weer levensblijheid brengt. Men verzekert, dat vele jonge patienten, net als Pierre Heuzé, door deze vogels gered werden.

Kuifje

In dit nummer eindigt **De Tartaarse Helm**, doch, onze vriend Willy Vandersteen heeft het niet over z'n hart gekregen ons, al was het ook maar voor 'n week, van Suske, Wiske en Lambik te beroven. De volgende week reeds zien we hun terug in **DE SCHAT VAN BEERSEL**, een boeiend verhaal waarin de hoofdpersonages, zoals altijd, « onweerstaanbaar » zijn!

MIS DUS HET NUMMER VAN VOLGENDE WEEK NIET !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Ab. drie maanden	70.— frs.	80.— frs.
Ab. zes maanden	135.— frs.	155.— frs.
Ab. één jaar	265.— frs.	300.— frs.

KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334.
Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

ZIEN *en* WETEN

De collectie ZIEN en WETEN vertelt je veel interessante bijzonderheden over de geschiedenis van de Spoorweg, de Vliegtuigen, de Luchtschepen, enz. sedert hun ontstaan tot op onze dagen. Ziehier wat de eerste chromo van de reeks I De Spoorwegen je leert :

De Tandrad-locomotief van Blenkinsop (1812).

Zij werd gebouwd door Matthew Murray Blenkinsop, die mijndirecteur was te Middleton. Deze wilde tussen zijn mijn en Leeds een spoor aanleggen, waarover een tandrad-locomotief van eigen vinding zou lopen. Het tandrad greep in een stelijzer dat evenwijdig met de sporen liep. Hij had zijn uitvinding in 1811 laten breveteren. De eerste proefrit had plaats op 24 Juni 1812. De trein vertrok van Coal Staith en reed naar Leeds heen en weer met 8 wagons, geladen met drie en halve ton steenkool en 50 nieuwsgierigen. Deze afstand, ongeveer anderhalve mijl, werd in 23 minuten afgelegd zonder het minste ongeval. De locomotieven van Blenkinsop waren in staat 27 wagons met een gewicht van 94 ton te trekken, met een snelheid van 5 km. 600 per uur. Deze eerste tandradspoorweg bleef twintig jaar lang in gebruik.

●

Iedere reeks telt zes prachtige chromo's, groot formaat, en is te bekomen in ruil voor **honderd vijf en twintig** KUIFJE'S PUNTEN.

ADRESSEN GEVRAAGD !

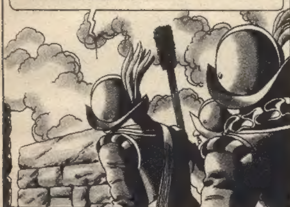
X., Alken : 50 punten in een bruin pakje. — *X., Huise :* 200 punten voor reeks 2 van de « Koninklijke Prins ». — *X., Kumtich :* 50 punten. — *X., Geluveld :* 100 punten in een groene omslag voor een wimpel. — *X., Oostende :* 120 punten in een witte omslag. — *X., Antwerpen :* 50 punten. — *X., Ee... :* 50 punten voor reeks 3 van « Reinaert de Vos ». — *X., Lebbeke :* 50 punten. — *X., Dessel :* 50 punten. — *X., Neerhespen :* 50 punten. — *X. :* 50 punten in een witte omslag. — *X., Leke :* De omslag is leeg toegekomen ! — *X., Rij... :* 50 punten in een gele omslag. — *X., Tielt :* 50 punten. — *X., Mechelen :* 200 punten voor een portefeuille. — *X., Brugge :* 100 punten vergezeld van een bestelbon... die NIET INGEVULD WAS.

Paul Dina, Werbronck, 512 — A. Dumon, Edegem — J. Lenaerts, Tienen — Marc Wulf of Nolf — Douala, Kameroen — J.-P. en F. Mathieu, Flobecq — R. Rotsaërt, Zeldegem — Marcel Cornette — Monique Foket, Ukkel — Droogenbroodt, Marke.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De vloot van Piet Hein heeft zich, in de haven van San Salvador, meester gemaakt van drie en twintig koopvaardijers. Het Hollands admiraalschip is echter vlak onder de Portugese forten aan de grond gelopen...

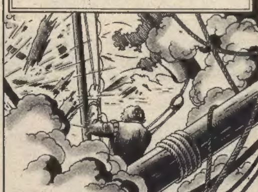

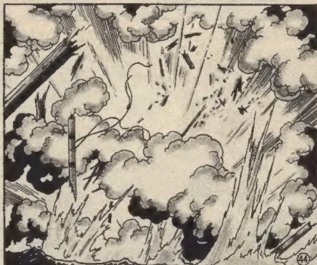

UIT AL HUN STUKKEN VUUR EN ROOK SPUWEND, NADERT DE REST VAN DE VLOOT DE FORTEN. EEN GORDIJN VAN ROOK BELEMMERT HET GEZICHT... PLOTSELING DONDERT EEN OORVERDOVENDE K N A L OVER DE BAAI... WRAKSTUKKEN SLINGEREN DE HOOGTE IN... WAT IS ER GEBEURD ?...

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

Na de dood van zijn vader ging David Balfour naar z'n oom Ebenezer. Deze laatste wou David naar de andere wereld sturen, doch de jongen ontsnapte op het nippertje...

Mijnheer,
Alles is klaar om het anker te lichten. Indien u een boodschap heeft voor de overzese landen, geef ze mede dan. Ik ben zoals steeds uw nederige en toegewijde dienaar,
Elias Hoseason

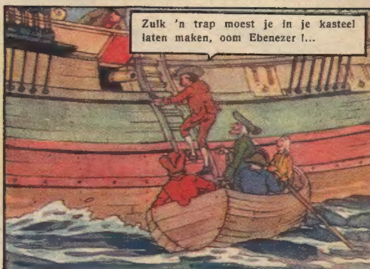

(Wordt voortgezet.)

Tijl Uilenspiegel

Hans en Kathelijne werden gedood tijdens een kort gevecht. De Bosgeuzen konden Tijl, Nele en Lomme redden...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

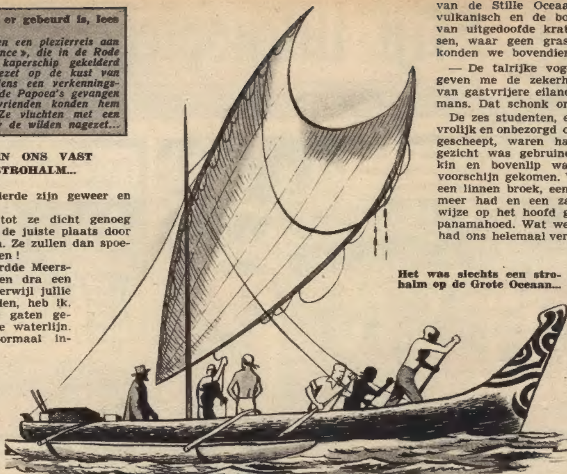

EEN HEEL JAAR VACANTIE

Het was slechts een strohalm op de Grote Oceaan...

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD DOOR
A. WEINBERG

Zo je niet weet wat er gebeurd is, lees dan éérst dit :
Enkele jongelui maakten een plezierreis aan boord van de « Espérance », die in de Rode Zee door een Duits kaperschip gekelderd werd. Zij werden afgezet op de kust van een klein eiland. Tijdens een verkenningstocht werd Bert door de Papoea's gevangen genomen, doch zijn vrienden konden hem 's nachts bevrijden. Ze vluchten met een prauw en worden door de wilden nagezet...

WIJ KLAMPTEN ONS VAST AAN EEN STROHALM...

ZE halen ons in !

Firmin schouderde zijn geweer en zei :

— Ik wacht tot ze dicht genoeg zijn om een kogel op de juiste plaats door hun prauw te schieten. Ze zullen dan spoedig in het water liggen !

— Onnodig, antwoordde Meersmans, kalm. Ze zullen dra een bad kunnen nemen. Terwijl jullie het materieel oplaadden, heb ik, met m'n mes enkele gaten gesneden even onder de waterlijn. Ze konden aldus normaal inschepen, doch eens in zee zakken ze langzaam dieper en dieper in het water...

En inderdaad. De Papoea's waren vreselijk opgewonden, sommigen trachtten de bressen te stoppen, maar het hielp niet. De prauwen zonken een na een en de wilden zwommen krijsend naar het strand terug.

— Bravo Fons, juichten wij, dat was geniaal ! Jij alleen hebt een hele vloot buiten gevecht gesteld !

— Gelijk het ei van Columbus, zei Fons, het was heel simpel, maar je moest er aan denken !

Wij zagen wel dat hij rood werd van plezier...

— Maar, van Colombus gesproken, indien hij maanden heeft nodig gehad om een vasteland als Amerika te ontdekken, moeten wij misschien wel enkele weken naar een eiland zoeken, opperde ik.

— Heel juist, zei Bert, we hebben noch kaart noch sextant. Welke reden hebben we om naar links te varen in plaats van naar rechts ?

— Wees kalm, jongens, antwoordde de Oude, aan mijn horlogeketting hangt een klein kompas, dat kan ons van dienst zijn. Kijk, het wijst het Noorden aan.

— Dus varen we thans naar het Zuiden, zei Bertrand.

— Inderdaad. De wind stuurt ons naar het Zuiden en ik heb de indruk dat we ons in die richting mogen laten drijven. Zie je die vogels aan de horizon ? Dat betekent waarschijnlijk dat er aan die kant land ligt. Laten we de moed en de hoop niet varen. Jullie moesten trachten te slapen, terwijl ik de wacht houd. Ik geloof, dat ik gerust mag veronderstellen dat je nooit geslapen hebt in een Polynesische prauw te midden van de Oceaan. De prauw was gelukkig een balans-prauw van respectabele afmetingen. Ze moest wel acht meter lang zijn en breed genoeg om met z'n tweeën, zijde aan zijde, te slapen. Men mocht natuurlijk niet te dik zijn. Toch, was die prauw slechts een strohalm op de Grote Oceaan, die alleen meer dan al het vasteland ter wereld beslaat en 43 % van de totale wateroppervlakte. Op de bodem van de prauw hadden we een tentzeil gelegd om de slapers tegen de fijne stofregen te beschermen. Ik kon niet nalaten, de bedrevenheid, waarmee de inboorlingen hun prauwen vervaardigen te bewonderen. De onze was van een licht maar stevig hout, ze was bestreken met hars, dat haar waterdicht maakte. Daarover was de schors van een banaanboom, zo dun als zeildoek, strak gespannen. De kisten en ander zwaar materieel waren achteraan geplaatst om de stabiliteit te verzekeren en een tegengewicht te vormen met het zeil, dat vooraan gespannen was. Het ergste voor ons was, dat wij onze benen niet konden strekken.

Toen het dag werd, kwam ook de hitte en het zout van het zeewater droogde onze keel nog meer uit. Om ons drinkwater koel te houden, sleepten wij onze veldflessen aan touwen achter ons aan en in het kielzog en hadden we de grote blikken bus onder een zeil verborgen. Fons, de eeuwige hongerlijder, had zijn appetijt ingeruild met een onverzadigbare dorst. 's Avonds was er nog geen land in het gezicht en Daelmans oordeelde het geraadzaam ons drinkwater te rantsoeneren. Eten hadden we voldoende. Naast onze blikjes en beschuiten hadden we enkele indrukwekkende ritsen bananen opgedaan. We raakten er haast niet aan, we verkozen de voedende en dorstlessende kokosmelk, waarvan we ook een voorraad bezaten.

's Nachts konden we vrijer ademen. Met z'n tweeën hielden we telkens de wacht, terwijl de anderen sliepen. De wind, die we nog steeds in de rug kregen, stuurde ons naar het Zuiden toe, zodat we noch zeil noch roer hoefden te veranderen. De zee bleef gelukkig spiegelglad. Ik vroeg me met bezorgdheid af, wat er van ons zou geworden indien de storm ons klein vaartuig zou schudden of indien we bij al onze miserie, ook nog zeeziek zouden worden ?

Daelmans had compressen met zeewater om de enkel van Bert gewikkeld en langzamerheid kreeg deze weer zijn normaal uitzicht.

De morgen van de tweede dag, riep Erik, die de wacht had, dat er in de verte een vlucht albatrossen op de rotsen zaten. Was dat onze redding ? Een uur later naderden we ze. Om niet op de rotsen te pletter te lopen, gaf Daelmans ons de raad af te zwenken. Hij verklaarde, dat het de punt van een onderzee-vulkaan was. Die plaats van de Stille Oceaan is inderdaad zeer vulkanisch en de bodem is er doorwoeld van uitgedoofde kraters. Op die kale rotsen, waar geen grassprietje te zien was, konden we bovendien niet gaan wonen.

— De talrijke vogels die we hier zien, geven me de zekerheid dat we niet ver van gastvrijere eilanden zijn, besloot Daelmans. Dat schonk ons weer nieuwe moed.

De zes studenten, enkele weken te voren vrolijk en onbezorgd op de « Espérance » ingescheept, waren haast onkenneliјk. Ons gezicht was gebruind door de zon en op kin en bovenlip was heel wat dons te voorschijn gekomen. We droegen nog alleen een linnen broek, een hemd dat geen kleur meer had en een zakdoek, naar Spaanse wijze op het hoofd geknopt, of een slappe panamahoed. Wat we hadden meegemaakt, had ons helemaal veranderd. De jongens, de rhetoricastudenten waren echte avonturiers geworden !

Zelfs de klassieke en provinciale mijnheer Daelmans had niets meer van de stijve ambtenaar, die wij op het college gekend hadden. Ondanks zijn witte baard, had hij iets, ik weet niet wat, dat hem een sportief uitzicht gaf. Net of hij een tweede jeugd beleefde. Onze oude prof was werkelijk prachtig. Dank zij z'n encyclopedische geest, zijn kalme moed en zijn fijne psychologie wist hij tussen ons steeds vertrouwen en eendracht te doen heersen.

Die dag was bijzonder lastig. De hitte was nog ondraaglijker en wij hadden een fortuin gegeven om ons eens te mogen oprichten en onze benen te strekken, die na veertig uur onbeweeglijkheid aanvoelden als houten planken. Onze voorraad kokosnoten was uitgeput en ons drinkwater haast op. In de grote bus klotsten nog slechts een paar liters. Fier op zijn baritonstem zong Firmin « Hoog op de gele wagen », zijn lievelingslied. Onze uitgedroogde kelen en perkamenten lippen weigerden dienst, zodat het vergeefse moeite was te trachten ons met een lied weer op te kikkeren. Daar we steeds ingespannen naar de einder tuurden, zagen we wel honderdmaal het profiel van een rots of van een rij palmbomen. Was het een fata-morgana of waren we de speelbal van onze verbeelding ?

Ik moet zeker koorts gehad hebben, want de volgende nacht werd ik door vreselijke nachtmerries gekweld : wij liepen door een groene, frisse weide waardoor een beekje kabbelde. Toen ik er naar toe liep om het water te drinken, veranderde dit in een kokende lavastroom en solferachtig slijk, dat me in keel en longen drong en me verstikte. Stop ! Drink niet ! schreeuwde men mij van alle kanten toe, maar ik kon me niet losrukken van die moordende dampen...

Plotseling schrok ik wakker. Ditmaal had men werkelijk geroepen. De dag hing reeds in de lucht. Ik herkende de stem van Fons. Hij stond recht tegen de mast, strekte de arm uit en riep : « Een eiland ! Daar, voor ons ! Een reusachtig eiland met bomen, groen en een bergstroom... »

— Ik sla je neer als je niet ophoudt met die dwaasheden, bromde Firmin en hij draaide zich met pijnlijke grimas om op zijn linnen zak.

Met veel moeite richtte ik me op en zag niets anders dan water, water, effen en leeg...

VOLGENDE WEEK :

EEN HARTELIJK ONTVANGST

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Aan boord van de « Maud » is Amundsen opnieuw naar het Noorden gevaren met het doel de Pool te bereiken door zich met de « pack » te laten afdrijven. Zijn opzet mislukt...

Amundsen wou nog meer naar het Noorden, doch de ijsbank verhinderde zulks. Dan pas kon hij z'n nederlaag aanvaarden en stevende naar het Zuid-Oosten, om in de Baai van Tsjaun te overwinteren. Het was een vreselijke Winter. Bijwijlen daalde de temperatuur tot — 62°. Beren zwierven rond het schip en één viel Amundsen aan op de trap van het schip...

In Juni 1920 werd de « Maud » met dynamiet vrijgemaakt en kwam elf dagen later te Nöme aan. Amundsen herkauwde zijn nederlaag... Z'n bemanning, op drie stoere kerels na, had hem verlaten. Hij nam dan een Eskimofamilie aan boord en vertrok !

Waarom kon hij de volgende Lente niet afwachten ? Heftige stormen staken op en in de Straat van Bering moest de « Maud » reeds een schuiloord zoeken. Vijf maanden lang moesten schip en bemanning toen vechten tegen de ondergang...

Gedurende een storm, die drie dagen aanhield, werd de « Maud » losgeslagen en op het laatste nippertje door een windstoot gered. Amundsen moest zijn onvoorzichtigheid duur betalen ! Toen de zee weer kalmer werd, was iedere verdere doortocht door het ijs afgesneden. Dat was de tweede nederlaag van Amundsen...

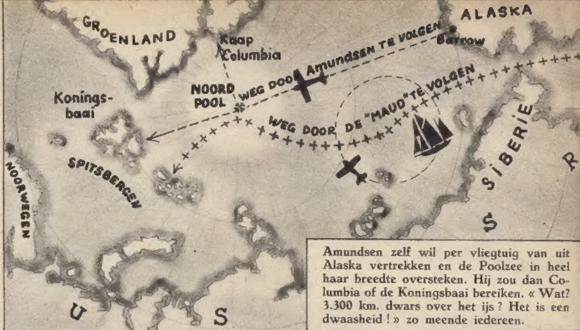

De volgende Lente kwam Amundsen, aan boord van een walvisjager, opnieuw te Bering aan. Wisting stevende met de « Maud » naar Seattle, waar het schip zou opgekalfaterd worden...

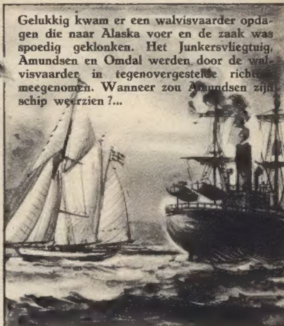
Zie keerzijde

undsen had alweer
uwe plannen en
cht Nansen ervan
de hoogte. De
Maud » zou zich la-
afdrijven terwijl
vliegtuig de om-
ende ijslagen zou
loreren.

GROENLAND
ALASKA
Kaap Columbia
Barrow
NOORD POOL
Konings-baai
WEG DOOR Amundsen TE VOLGEN
WEG DOOR DE "MAUD" TE VOLGEN
SPITSBERGEN
NOORWEGEN
SIBERIE
U
S
S
R
Amundsen zelf wil per vliegtuig van uit Alaska vertrekken en de Poolzee in heel haar breedte oversteken. Hij zou dan Columbia of de Koningsbaai bereiken. « Wat? 3.300 km. dwars over het ijs? Het is een dwaasheid ! » zo meende iedereen.

laar Amundsen en Omdal, een piloot, lieten zich iet van de wijs brengen en bestelden een Junkers. e eerste vlucht verliep, helaas, niet bijster goed ! mdal stortte neer, het toestel was vernield, doch ijzelf had geen schrammetje opgelopen. Amundsen estelde een nieuw vliegtuig...

De nieuwe Junkers wordt op de « Maud » gezet en ze varen naar Hope, waar ze na enig wachten door de stroming naar Wrangel, dus naar het Westen, gevoerd worden. Dat was precies wat Amundsen wenste, doch hoe zou hij Barrow in het Oosten kunnen bereiken ?

Gelukkig kwam er een walvisvaarder opdagen die naar Alaska voer en de zaak was spoedig geklonken. Het Junkersvliegtuig, Amundsen en Omdal werden door de walvisvaarder in tegenovergestelde richting meegenomen. Wanneer zou Amundsen zijn schip weerzien ?...

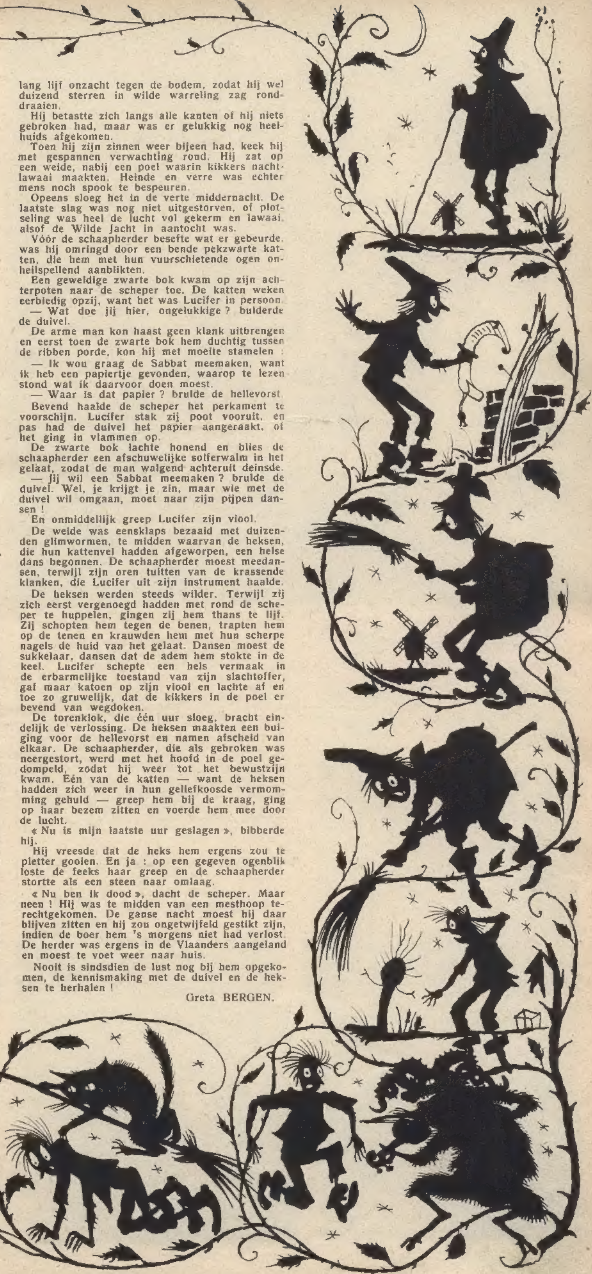

Wainwright, een zeer arme nederzetting van imo's, ging Amundsen aan l. Het was er geen prettig ien, doch Aundsen verloor noed niet.

Beide vrienden sleepten een blokhut en enkele zware kisten met hun voorraad aan.

Ze maakten een grote, hardbevroren sneeuwvlakte glad, zodat hun vliegtuig, voorzien van skies, er makkelijker kon op landen...
Paque AUGER

Het was te laat om de raid nog te beginnen en ze moesten de Zomer en de heldere dagen afwachten...
Omdal, jij blijft hier. Ik vertrek om nieuws van de MAUD te halen !
Amundsen kocht honden en reed per slede naar Nôme, op 1.300 km. van Wainwright. Hij legde deze afstand af in negen dagen...

Nôme was door de radio verbonden met de rest van de wereld en Amundsen vernam er, dat de « Maud » op 22 Augustus (1922) de ijsbank heeft bereikt. Hij verheugde er zich ten zeerste over. Het schip is precies op de plaats waar j het wilde...
NEW CHRONICLE

De Schaapherder en de Duivel

LANG geleden woonde in de Kempen een schaapherder, die gaarne eens een echte heksensabbat zou bijwonen, met dans en muziek. Hoezeer benijdde hij degenen, die door hun toverkunst bij machte waren naar believen met spoken en geesten om te gaan !

Langs vaderszijde stamde hij af van een oude herdersfamilie en hij wist door overlevering, dat zijn grootvader zaliger nog heel wat knepen van de « zwarte kunst » had gekend. Grootvader had die wijsheid geput uit het geheimzinnig « Swarth Boecxken », dat sinds onheuglijke tijden in de familie werd bewaard, maar inmiddels door zekere omstandigheden was zoek geraakt.

De schaapherder woonde in een bouwvallige hut op de heide.

Op zekere dag stootte hij toevallig tegen een vermolmde balk, die krakend afbrak en een opening vrij maakte. In die holte vond hij een opgerold stukje perkament, dat hij met een weinig moeite kon ontcijferen. Zijn vreugde kende paal noch perk, want ziehier wat hij las :

« Op Sinte Jansnaght van 24 Juny te middernaght clockslagh comen die hexen vanden lande tsaemen by den duyvelspoel ter ghemeente Raevels by Turnhout om hunnen Sabbath te viren. Om daer te gheraecken gaet men schreylincks over eenen besem sitten ende seght : *Notelaere, Eyckenboom, buyght uwen cruyen met schrick ende schroom.* »

Eindelijk had hij gevonden wat hij reeds zolang vruchteloos had gezocht !

Overmorgen, dacht de herder, is het de nacht van de Zomerzonnewende. Hij kon dus dadelijk van de gelegenheid gebruik maken om naar het heksenfeest te gaan !

De schaapherder zorgde voor een flinke, stevige bezem, en op Sint-Jansavond trok hij zijn beste plunje aan, want hij wou ginds niet als een schooier belanden. Om zeker op tijd te komen voor het feest, besloot hij een kwartier vóór middernacht te vertrekken.

Hij beefde wel een beetje, toen hij de laatste toebereidselen trof voor de tocht. Aarzelend ging hij schrijlings over de bezemsteel zitten, maar in plaats van de bundel rijshout naar achter te nemen, zoals het bij de heksen gebruikelijk was, nam hij het rijshout langs vóór !

Pas had hij de toverspreuk laten horen of hij vloog met zijn bezem de hoogte in. Maar de bezem, die de juiste manier van heksenvlucht scheen te kennen, vertrok met de steel naar vóór, zodat de scheper ruggewaarts vloog en de hindernissen niet bemerkte, die hij op zijn tocht ontmoette.

« Slecht begin is kattegespin », dacht de scheper. « Als de rest naar verhouding is, ware ik beter thuis gebleven ! »

Hij scheerde rakelings langs het haantje van de toren, zodat hij een doordringde kreet slaakte. Toch durfde hij het niet wagen, van houding te veranderen, terwijl hij met zulk een duizelingwekkende snelheid door het luchtruim voer.

Opeens daalde de bezem in schuine richting.

Vermits de scheper niet merkte dat hij weer op de grond ging belanden, bonsde hij met zijn lang lijf onzacht tegen de bodem, zodat hij wel duizend sterren in wilde warreling zag ronddraaien.

Hij betastte zich langs alle kanten of hij niets gebroken had, maar was er gelukkig nog heelhuids afgekomen.

Toen hij zijn zinnen weer bijeen had, keek hij met gespannen verwachting rond. Hij zat op een weide, nabij een poel waarin kikkers nachtlawaai maakten. Heinde en verre was echter mens noch spook te bespeuren.

Opeens sloeg het in de verte middernacht. De laatste slag was nog niet uitgestorven, of plotseling was heel de lucht vol gekerm en lawaai, alsof de Wilde Jacht in aantocht was.

Vóór de schaapherder besefte wat er gebeurde, was hij omringd door een bende pekzwarte katten, die hem met hun vuurschietende ogen onheilspellend aanblikten.

Een geweldige zwarte bok kwam op zijn achterpoten naar de scheper toe. De katten weken eerbiedig opzij, want het was Lucifer in persoon.

— Wat doe jij hier, ongelukkige ? bulderde de duivel.

De arme man kon haast geen klank uitbrengen en eerst toen de zwarte bok hem duchtig tussen de ribben porde, kon hij met moeite stamelen :

— Ik wou graag de Sabbat meemaken, want ik heb een papiertje gevonden, waarop te lezen stond wat ik daarvoor doen moest.

— Waar is dat papier ? brulde de hellevorst.

Bevend haalde de scheper het perkament te voorschijn. Lucifer stak zij poot vooruit, en pas had de duivel het papier aangeraakt, of het ging in vlammen op.

De zwarte bok lachte honend en blies de schaapherder een afschuwelijke solferwalm in het gelaat, zodat de man walgend achteruit deinsde.

— Jij wil een Sabbat meemaken ? brulde de duivel. Wel, je krijgt je zin, maar wie met de duivel wil omgaan, moet naar zijn pijpen dansen !

En onmiddellijk greep Lucifer zijn viool.

De weide was eensklaps bezaaid met duizenden glimwormen, te midden waarvan de heksen, die hun kattenvel hadden afgeworpen, een helse dans begonnen. De schaapherder moest meedansen, terwijl zijn oren tuitten van de krassende klanken, die Lucifer uit zijn instrument haalde.

De heksen werden steeds wilder. Terwijl zij zich eerst vergenoegd hadden met rond de scheper te huppelen, gingen zij hem thans te lijf. Zij schopten hem tegen de benen, trapten hem op de tenen en krauwden hem met hun scherpe nagels de huid van het gelaat. Dansen moest de sukkelaar, dansen dat de adem hem stokte in de keel. Lucifer schepte een hels vermaak in de erbarmelijke toestand van zijn slachtoffer, gaf maar katoen op zijn viool en lachte af en toe zo gruwelijk, dat de kikkers in de poel er bevend van wegdoken.

De torenklok, die één uur sloeg, bracht eindelijk de verlossing. De heksen maakten een buiging voor de hellevorst en namen afscheid van elkaar. De schaapherder, die als gebroken was neergestort, werd met het hoofd in de poel gedompeld, zodat hij weer tot het bewustzijn kwam. Eén van de katten — want de heksen hadden zich weer in hun geliefkoosde vermomming gehuld — greep hem bij de kraag, ging op haar bezem zitten en voerde hem mee door de lucht.

« Nu is mijn laatste uur geslagen », bibberde hij.

Hij vreesde dat de heks hem ergens zou te pletter gooien. En ja : op een gegeven ogenblik loste de feeks haar greep en de schaapherder stortte als een steen naar omlaag.

« Nu ben ik dood », dacht de scheper. Maar neen ! Hij was te midden van een mesthoop terechtgekomen. De ganse nacht moest hij daar blijven zitten en hij zou ongetwijfeld gestikt zijn, indien de boer hem 's morgens niet had verlost. De herder was ergens in de Vlaanders aangeland en moest te voet weer naar huis.

Nooit is sindsdien de lust nog bij hem opgekomen, de kennismaking met de duivel en de heksen te herhalen !

Greta BERGEN.

IN HET SP
de KONINGIN

**Drie Belgen — kanunnik Rijckmans, Jaak Rijckma
Philby die sinds vijf en twintig jaar onder de Be
sjeik Abdallah genoemd wordt, hebben in Saoedi
herinneren zich misschien nog het verhaal van d
paar maanden in « Kuifje » gepubliceerd hebben)
Wendell Philipps in Yemen. De Rijckmans-exped
ciële steun van de machtige koning Ibn Saoed, d
gezorgd heeft : twee grote GMC-camions (met ie
levende schapen, een Studebaker-Commander (me
en twaalf dienaren. Het doel van de expeditie w
de rotswanden gegrifd werden duizenden jaren g
zoeken en te ontcijferen, want in die geheimzinni
tekens staat heel de geschiedenis van het land
in nauw kontakt gebracht met het geheimzinnig
overeenkomsten vertonen met de Indianen uit d
van Duizend en één Nacht heerst een fabelachti
Arabië. De heer Filip Lippens van Knokke, een
geweest ons enkele van zijn nota's in ons blad te**

GEEN ENKELE ARABIER GELOOFDE ONS

...toen we verklaarden dat we naar Arabië gekomen waren om oude opschriften op de rotswanden te zoeken langs de karavaanwegen en de bronnen. De Arabieren verdachten ons, in dat voor hen onleesbaar geschrift aanduidingen te zoeken voor het vinden van een fabelachtige schat. We moesten hen maar eens goed observeren wanneer we met hen spraken om hun gedachten te kunnen lezen... Maar ze dachten waarschijnlijk : deze roemis zijn onze gasten, en staan daarboven onder de bescherming van de koning. We zullen ze dus behandelen met de aan hun rang verschuldigde eerbied... En met spijt zullen ze teruggedacht hebben aan de tijd toen ze naar hartelust de vreemdelingen mochten uitschudden... Deze hier hebben voorzeker een grote koffer vol zilver en ze bezitten ongetwijfeld talrijke prachtige wapens, meenden ze. Dat zou nog de moeite waard geweest zijn om ze te plunderen !

Wat de wapens betreft, hadden ze het verkeerd voor, want we hadden slechts twee jachtgeweren mee en enkele pennemessen...

We hebben meer dan twaalf duizend rotsteksten gevonden, meestal langs de karavaanwegen. De opschriften waren duizenden jaren oud. De interessantste stamden uit de tijd van het rijk van Saba. De Saba-krijgers aanbaden de maan en de planeet Venus en schreven en spraken een taal die nu totaal uitgestorven is. Misschien waren het tijdgenoten van de beroemde koningin van Saba, die volgens het Boek der Koningen uit het Oude Testament koning Salomon te Jeruzalem bezocht heeft. De teksten waren veelal geïllustreerd met tekeningen die krijgers voorstelden die jacht maakten op struisvogels of kamelen. Het waren interessante oudheidkundige vondsten.

Gedurende verschillende maanden hebben we ongeveer geleefd zoals de Bedoeïenen zelf in de woestijn leven. Onze karavaan bestond uit vier wagens. Soms verdween er een van onze camions aan de horizon, maar daar maakten we ons niet ongerust in, want we wisten dat die ons vóór het vallen van de nacht weer zou ingehaald hebben. Hij moest maar onze sporen volgen in het zand.

ONS KAMPVUUR

ROND 6 uur 's avonds sloegen we ons kamp op. Enkele Arabieren uit ons gevolg sleurden een schaap van een camion en slachtten het. Wanneer de zon achter de kim ging verdwijnen, zegden onze veertien Mohamedaanse dienaren hun gebeden op, geknield in de richting van Mekka. Daarna ontstaken ze onze kampvuren met gedroogde kameleuitwerpselen. Nachtvlinders vlogen tegen onze petroleumlampen aan, en de mannen koutten gezellig bij het drinken van hun bittere koffie, hun wezens verlicht door de kampvuren. We aten ons dagelijks rantsoen schapenvlees met rijst, gezeten op onze tapijt. De nachtelijke stilte, de vrede van de woestijn en de schittering van de sterren hebben een onvergetelijke indruk op ons gemaakt.

Daarna gingen we te ruste. In Arabië, dat 's Zomers een van de heetste landen van de wereld is, zijn de nachten 's Winters soms zeer koud. De temperatuur daalt onder nul. Op zekere dag hadden we ons kamp niet meer bereikt en we waren verplicht de nacht in open lucht door te brengen. We bibberden in onze lichte katoenen mantels en vonden er niets beters op dan ons in te graven in het zand, om ten minste van de ijzige snijdende wind bevrijd te zijn. De sterren tellend vielen we in slaap, zonder ons te bekommeren om de huilende wolven in de woestijnnacht. In sommige streken die we doorkruisd hebben, hadden de wind, het zand en de grillige temperatuur aan de rotsen chaotische vormen gegeven, die aan een maanlandschap deden denken. In de valleien tussen de rotsgebergten troffen we sporen aan van wolven, hyena's en vossen. Daar groeide ook het voedsel voor de kudden : doornige, dorre struiken en gras in de aard van datgene dat bij ons in de duinen groeit. Om onze dorst te lessen, waren we meer dan eens aangewezen op het water van de Arabische putten, die soms tot 100 meter diep zijn.

1. Dit zijn de putten van Husseniya. Deze waterputten te midden van de woestijn behoren aan de Yamstam.

2. De rode lijn duidt de weg aan gevolgd door de Expeditie Rijckmans. De blauwe lijn is de terugweg afgelegd per vliegtuig.

3. De Brit H. Philby, die sedert vijf en twintig jaar in Arabië leeft, is een persoonlijke vriend van koning Ibn Saoed en door zijn toedoen werd de Expeditie Rijckmans door de Arabische overheid gesteund.

4. Van links naar rechts : kanunik Rijckmans, professor aan de Leuvense Universiteit; Jacques Rijckmans, doctor in Oosterse talen; H. Philby en Filip Lippens, schrijver van deze reportage.

SPOOR VAN
IN VAN SABA

Rijckmans en Filip Lippens — en een Engelsman H.
de Bedoeïenen leeft, muzulman geworden is en daar
Soedi Arabië een boeiende expeditie ondernomen. Jullie
van de ontdekkingsreiziger Tazief (dat we vóór een
oben) en de mislukking van de Amerikaanse expeditie
expeditie heeft meer geluk gehad. Ze genoot de offi-
ed, die zelfs voor de uitrusting van de expeditie
met ieder tien wielen) vol benzine, drinkwater en
(met speciale banden voor de woestijn), een jeep
itie was in Zuid Arabaië en elders de teksten die in
ren geleden door de krijgers en de karavanen op te
zinnige en voor hedendaagse Arabieren onleesbare
dand te lezen. De toch heeft de leden van de expeditie
zinnigste volk van de wereld : de Bedoeïenen die veel
uit de vorige eeuwen. En over dat geheimzinnig Rijk
lachtig rijke legendarische vorst koning Ibn Saoed van
een van de leden van de expeditie, is zo vriendelijk
ad te laten publiceren :

Dat bruin en slecht riekend vocht kan men maar nauwelijks water noemen. Om het te kunnen drinken, moesten we er van die toverpillen van het Amerikaans leger inwerpen. Maar op andere plaatsen was het putwater kristalhelder. Soms waren we genoodzaakt beroep te doen op plaatselijke gidsen. Zo herinner ik me, dat de emir Turki Mahdi, een opperhoofd uit Yemen, ons eens een gids meegaf. Het was een levendige grijsaard die de rotsen inklauterde als een jonge man. Maar zijn lichaam was overdekt met witte vlekken. Ik vroeg Philby naar de oorsprong van deze huidziekte. Philby antwoordde me op een echt Oosterse wijze : « Maak u niet ongerust. Het is niet gevaarlijk. Die man lijdt aan een lichte lepra-infectie. . »

ZO ZIJN DE BEDOEIENEN

Op zekere dag kwamen we in het gebied van de Shei'Bedoeïenen. Ik moest in de stam een gids zoeken voor de volgende dagreis. Zo kreeg ik de kans enkele uren door te brengen midden die legendarische nomaden. De Bedoeïenen zijn uitermate vrijheidslievende mensen. De tent waar ik ging « aankloppen », leunde tegen een doornenbosje. Ze was uit zwarte geitenwol gemaakt. Zoals de gebruiken het vereisen, naderde ik langs de open zijde en liet mijn wagen staan op 200 meter van de tent. Dan ging ik te voet en ongewapend verder. Zohaast de vrouwen me bemerkt hadden, verdwenen ze schielijk. De bedoeïenententen zijn in twee gelijke delen gescheiden door een licht vlechtwerk. De ene zijde is aan de vrouwen, de andere aan de mannen voorbehouden. Van zodra ik onder het tentzeil doorgegaan was, verzocht de gastheer me naast hem op het tapijt plaats te nemen en tegen een kamelenzadel te leunen. Ik beantwoordde zijn welkomwoorden zo natuurlijk mogelijk. Enkele ogenblikken later bracht zijn vrouw ons dadels en een kom melk van een wijfjeskameel. De vrouwen dragen een zwarte sluier met twee dunne spleetjes voor de ogen. Ze komen zelden buiten de tent en nemen geen deel aan de activiteiten van de mannen. De Arabieren hebben grote eerbied voor de moeders.

Mijn gastheer had drie kinderen. Een van hen, een jongen van twaalf jaar, droeg in zijn gordel een kromme dolk in een zilveren schede. Hij heette Mahmoed en kwam juist uit de woestijn terug, waar hij twee dagen doorgebracht had met zijn geiten. Als enige voorraad had hij slechts brood en water meegenomen. De Arabierenkinderen begroetten de vreemdelingen zeer hartelijk, want dat voorspelt hen altijd een feestmaal. Je kunt je dus best voorstellen hoe blij Mahmoed was. Zijn vreugde steeg ten top, toen ik hem een fluitje schonk.

De Bedoeïenenkinderen kunnen doorgaans niet lezen of schrijven. De regering heeft wel scholen opgericht, maar die lokken weinig volk. Kunnen de jonge Arabieren geen letters lezen, *sporen* lezen gaat des te beter. Een voorbeeld ? Mahmoed toonde me een kameelspoor, die voor mij niets betekende en zei : « Kijk, dat dier mankt aan zijn linkerachterpoot. Dat moet dus de jonge kameel van mijn oom Mansour zijn. Oom Mansour begeeft zich naar de Sugmanbronnen. Dus zijn de drie Bedoeïenen, die naar het Noorden vertrokken waren, ter bestemming gekomen in twee dagreizen (60 km.). Ik zal weldra mijn nicht Hannah die hen vergezelde terugzien... »

Een hele brok familiegeschiedenis uit een kameelspoor ! Mijn gastheer en toekomstige gids Manari Ibn Wahtan keerde van een dertiendaagse tocht terug met zijn kamelen. Een kameel kan per dag normaal 30 tot 40 km. afleggen. Bij een plundertocht haalt hij soms wel de 150 km per dag ! « Helaas, zuchtte Manari, nu plunderen de Bedoeïenen niet meer. De koning heeft een woestijnpolitie opgericht : indien een man tijdens een gevecht gedood wordt, moet de schuldige *vijftig* kamelen en een geweer boete betalen, en dat is verschrikkelijk veel voor een arme Bedoeïen ! Vroeger was het de gewoonte dat ieder familielid van de vermoorde zich mocht wreken op om het even welk familielid van de moordenaar. In geval van diefstal hakt men ons de linkerhand af !. . »

Er is in Arabië nog meer dan zand, dit prachtig huis van de stad Djedda kan jullie daar wellicht van overtuigen.

WAT EN HOE ETEN DE ARABIEREN ?

De Arabieren leven meestal nog zoals twee duizend jaar geleden. Hun dagelijks voedsel bestaat uit melk, schapenbout, rijst, hazen, patrijzen en gazellen. Ze smullen lekker aan grote hagedissen (tot 45 cm. lang). Sprinkhanen zijn ook een arabierenlekkernij. Ze braden die boven een vuurtje. Een of tweemaal per jaar trekken ze naar de oasis om er hun inkopen te doen in kleine winkeltjes : suiker, meel, zout, dadels en kogels. In Arabië eet men op een groot tapijt, waar men op kleermakerswijze rond de schotels gaat zitten. Men mag alleen met de rechterhand eten, want de linkerhand beschouwen de Arabieren als onzuiver. De beleefdheid eist, dat je voor je gezel een stuk vlees aftrekt en het hem aanbiedt en dat jij het stuk aanvaardt dat hij voor je gekozen heeft. De Arabieren zitten niet lang aan tafel, hoogstens 7 tot 8 minuten. Onder het eten moet er gezwegen worden. Achter de gasten staan er dienaren met een kom wijfjeskamelenmelk en water. Ze laten je drinken op een teken van je hand. Op een zeker moment komt er een dienaar met een wierookvat. Iedere gast opent zijn mantel om zich te laten bewieroken. Wat nog het meest van al verschilt van onze Westerse gebruiken is, dat de gastheer nooit met zijn gast eet. Hij gaat eerst aan tafel wanneer zijn gasten voldaan zijn.

In het Arabisch heet een kameel Al Arthiyah, wat betekent « die van hier ». Tijdens de rustpauze bindt men hem een poot omhoog, opdat hij de vrijheid niet zou kiezen.

Deze residentie is voorbehouden aan de leden van de koninklijke familie en is gelegen te Taïf, een stadje op 100 kilometer ten Zuiden van Mekka

(Zie vervolg in dit nummer.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

De Zwartvoeten dringen tot bij het portier van de koets...

... die plotseling geopend wordt.

Het is grenadier Victoria met een zware koffer in de hand. Pumatand en zijn gezellen kijken verbluft toe...

Grenadier Victoria stapt uit en verwijdert zich heel rustig...

Maar dan heeft Pumatand zijn zinnen weer bij elkaar en schreeuwt :

(Wordt voortgezet.)

IN HET SPOOR VAN DE KONINGIN VAN SABA

(VERVOLG VAN BLZ. 11.)

Enkele uren later zat Manari Ibn Wahtan naast mij in de auto. In zijn handen hield hij trots zijn geweer. De kolf had hij versierd met een opgevulde gazellenkop. Van uit de auto gaf hij zijn laatste instructies aan zijn vrouw voor de afreis Bij het afscheid geven de vrouwen aan hun echtgenoten geen kus, en zelfs geen hand ! Een afwezigheid van verschillende dagen is doodgewoon bij de zwervende volkeren.

Manari bleek weldra een knappe gids te zijn Wanneer ik hem vroeg waar zich een bepaald gebergte bevond, wees hij me de richting aan door zijn beide armen naast elkaar uit te strekken en tussen de handpalmen een kleine opening te laten. Door deze spleet kon men de bergtoppen zien, wanneer men achter hem ging staan.

WE HEBBEN DE KONING GEZIEN

ONZE tocht eindigde in Riyadh, de hoofdstad van koning Ibn Saoed Malik al mamlakat al 'Arabiyyat al Sa'ûdiyyat. Deze stad is zoals vele grote steden vol tegenstellingen. Enerzijds prachtige paleizen en op een paar honderd meter van deze sprookjesgebouwen verrijzen de armoedige tenten van de woestijnratten Riyadh wordt door een groot gevaar bedreigd : de ondergrondse waterreserves zijn bijna uitgeput. Dat verontrust de koning niet erg, want hij heeft nu reeds te verstaan gegeven, dat indien het werkelijk zo ver komt, men dan weer elders een nieuwe stad zal bouwen. Men is nomaad, of men is het niet !

Ibn Saoed is zeventig jaar oud. Hij heeft maar één oog meer, en vertoont talrijke littekens, de herinneringen aan de menigvuldige gevechten die hij tijdens zijn jeugd en zijn mannenjaren geleverd heeft. In de ogen van de Bedoeïenen is hij het zinnebeeld van het opperhoofd in al zijn glorie : moedig, mild, groot, sterk, schoon, welsprekend, machtig. Zijn vrijgevigheid is bijna spreekwoordelijk geworden in Arabië. Hij heeft o.m. al de onkosten van onze expeditie betaald. (Dat hadden we te danken aan zijn genegenheid voor sjeik Abdallah Philby, onze reisgezel.) Als welkomstgeschenk gaf hij ons ieder een gouden uurwerk, met zijn beeldenaar in het zwarte cadran gegraveerd en een volledige Arabische uitrusting. Toen zijn gebuur, de sjeik van Kuweit hem onlangs met een bezoek vereerde, schonk Ibn Saoed hem vijftien auto's !

De koning van Arabië heeft een sterke overredingskracht. Toen de fanatieke Wahabietenstam zich verzette tegen de installatie van telefoonlijnen, kon de koning hen overtuigen met het volgende onverwachte argument : « Indien de woorden van de Koran door dit duivels toestel gaan, menen jullie dan dat we de lijnen mogen aanleggen ? » De Wahabieten waren het eens met dit voorstel Men deed de proef, die — natuurlijk — gunstig uitviel voor de koning

Ibn Saoed is een van de rijkste mensen ter wereld Zijn grondgebied bevat zo'n grote petroleumlagen, dat die hem jaarlijks zeven milliard francs opleveren. Te Riyadh alleen reeds, bezit hij talrijke paleizen met ultra moderne Amerikaanse toestellen, lopend water (vergeet niet dat we in Arabië zijn !) luchtverversing, zwemdokken, enz. In zijn loodsen en garages heeft hij ontelbare schitterende Amerikaanse vliegtuigen en auto's geborgen

Te Riyadh zijn er geen hotels : iedere vreemdeling op doorreis is er de gast van de koning !

Onze kennismaking met Ibn Saoed heeft ons een diepe indruk nagelaten. Iedereen zat (in het Arabisch gekleed zoals de hofceremonieel het voorschrijft) te wachten in de diwân ofte troonzaal. Langs de muren zaten de prinsen neergehurkt en ook de arme Bedoeïen die om recht of een gunst kwamen verzoeken !

De koning scheen zich te interesseren voor onze resultaten.

Later hebben we vernomen, dat al wat we hem verteld hebben reeds wist... Zijn provinciegouverneurs, die bijna allen over een zender beschikken, hadden hem regelmatig over onze tocht op de hoogte gehouden. (Zij heten die radioboodschappen « bliksems ».)

's Anderendaags werden we per vliegtuig naar Djeddah gebracht Onze opdracht was uitgevoerd

F. LIPPENS.

KOOP EEN OCCASIEWAGEN

VERHAAL VAN ALFRED GERARD

MIJNHEER, zo begon die eerlijke verkoper, auto's als deze worden er nu niet meer gemaakt. Dat is nog een auto van de échte, vooroorlogse kwaliteit, de andere oorlog, de éerste! Dat is met de hand gemaakt en ijzersterk. Nogal wat anders dan die moderne spullen waarmee een mens zich de dag van vandaag moet tevreden stellen! Kijk, zie je die kleine bloemenvaas hier? Dat is een echte imitatie van Val-Saint-Lambert. Hahaha, ik moet lachen met een Roils Roce, een Supra-Toff-Aquilon, een Buster Keaton met cylinders in V en al die andere zogenaamde wonderen van de moderne techniek. Voor een bloemenvaas als deze, mag je heel Detroit en voorsteden onderst boven lopen, mag je Cincinnatti en de 5th Avenue aflopen en ik wed er m'n portefeuille op, dat je er geen zult vinden: Neen, je vindt ze niet! Steek het je goed in je hoofd, dat deze vaas de juiste weergave is van diegene, die de Victoria van de koningin, die dezelfde naam droeg, versierde. Op onze dagen werkt men niet meer zo nauwkeurig als toen, mijnheer.

En heb je die toeter al eens goed bekeken, mijnheer? Heb je al ooit in je leven zulk exemplaar gezien? Neen, mijnheer, zelfs niet op een Bing Crosby 89 of een Jingle-Bell de luxe! Met zo'n toeter heb je nooit pech, mijnheer. Zelfs al zijn je acummulators tot op de draad versleten, zo'n toeter toetert maar lustig voort. Peut, peut, peut! Prachtig, hé! Daar steekt muziek in, mijnheer. Nogal wat anders dan die moderne claxons met ketelstem of Zoeloelawaai! En hier, mijnheer, betast dat 'n keer. Een stuur uit echt eikenhout; eikenhout dat nog wel honderd jaar kan meegaan...

De carrosserie? Een museumstuk, mijnheer! Prachtig! Zuivere Louis XV! Een antiquaire van San Francisco heeft er me een fortuin voor geboden. Ik heb ze natuurlijk af en toe een beetje moeten oplappen. De spatborden heb ik in 1926 nog helemaal vernieuwd, het dak in pitchpin heb ik met asphaltpapier overtrokken; dat is beter bestand tegen het weer. De deuren heb ik twee keer vervangen, de stijlen slechts één keer.

En de motor? Ha, mijnheer, de motor dat is een meesterstuk Spreek me niet over die moderne, vlottende motors met zuigers ni Z en wat weet ik meer! En het is ook geen stille, heimelijke motor. Neen, een eerlijke motor die zijn leeftijd niet verbergt, een motor die ronkt, die kraakt, die lawaai maakt en zijn levensvreugde uitzingt! Waar zou je nog zo'n motor vinden, mijnheer?

Laat me toe je aandacht te vestigen op de verlichting. De tijd van de waskaarsjes is uit en voorbij en een mens moet met z'n tijd meegaan. Hier, dat zijn petroleumlamper zoals er geen meer gemaakt worden op onze dagen! Je moet ze regelen met de hand... om de twee mijl slechts. De kilometerteller van dit prachtstuk stamt ook uit de tijd, toen ieder deftig mens nog in mijlen en niet in kilometers telde!

En, je hebt alles nog niet gezien, mijnheer! Kom hierlangs, ik zal het je tonen... Dat is de aanzetschakelaar. Ik lach me 'n bult wanneer ik die nieuwe Callidac's en Newmobile's hoor aanzetten.. RRRR... RRRR.. RRRR... en ze zijn nog niet weg! Bij deze wagen gaat alles veel envoudiger! Dat is de kruk, je draait ze tien of twaalf maal rond en... KRAK, je bent er!

De schokbrekers, mijnheer! Door een artistenhand gemaakt. In die tijd konden de mensen nog werken, mijnheer! Het voornaamste zou ik nog vergeten. In deze auto, kun je je knusjes installeren en je buis mag je gerust op je kop houden! Hier is het niet zoals in die moderne speeltuigen, waar je met behulp van schoentrekker moet instappen! Om te eindigen wil ik er je aandacht op vestigen, dat er van inrijden geen sprake is wat bij die nieuwerwetse spullen zo vreselijk vervelend is. Ken jij een van die nieuwe wagens, van die zogenaamde triomfen van de moderne techniek die al veertig jaar rijdt? Neen, mijnheer, dat bestaat niet!

Verkopen? Een auto als deze verkopen? Zo'n stuk heeft geen prijs, mijnheer! Ik verkoop die auto niet, ik geef ze je. Voor vijf en zestig duizend francs, dat is niet verkocht, dat is gegeven! Het is een wagen die ik reeds sedert 33 jaar heb, ik ben er aan gehecht als aan m'n eigen moeder... en denk er om; ze behoorde eens aan groot hertog Nicolas Wladimirovitch!

Kijk, je gezicht bevalt me. Ja waarachtig je bevalt me. Ik geef je de auto voor vier en zestig duizend negenhonderd francs, omdat jij het bent, en ik verlos je van je Beluga 6 PK. zonder je een centiem méér te rekenen!

★

M'n Beluga 6 PK. was, naar mijn oordeel, een wagen speciaal gebouwd voor een school van werktuigkundigen. Daar kon men nu alles mee tegenkomen! De leerlingen-werktuigkundigen hadden slechts in te stappen en drie keer rond de garage te rijden. Indien ze er mee aan de eindmeet kwamen, kon men hen gerust hun diploma overhandigen want met mijn Beluga kon men geen honderd meter rijden, zonder twaalf keer pech te hebben. O, allerlei soorten van pech en allen even interessant en leerrijk.

Ik heb me die zaak nooit beklaagd. Dezelfde avond stond de verkoper reeds aan m'n deur en smeekte me die Beluga terug te nemen en hem zijn oude Boduognat weer te geven. Maar, zaken zijn zaken en ik hield voet bij stek. Enkele tijd later hoorde ik dat die arme man ziek was: een zenuwinzinking!

Dat is nu zes jaar geleden en mijn Boduognat bolt nog iedere dag tegen 25 à 30 km. per uur, indien de wind niet te krachtig is! Vanzelfsprekend heb ik enkele kleinigheden moeten laten herstellen. Het eerste jaar heb ik de motorblok en vier wielen moeten laten vervangen. Het volgend jaar heb ik m'n Boduognat een nieuwe carrosserie gegeven en even nadien heb 'n nieuwe zetels en een achterasgeheel gekocht. Maar, mijn wagen bolt nog altijd en de toeter schettert en zingt in de blije morgen ('s avonds ook als alles goed gaat).

In de bloemenvaas steken drie, rode papieren rozen.

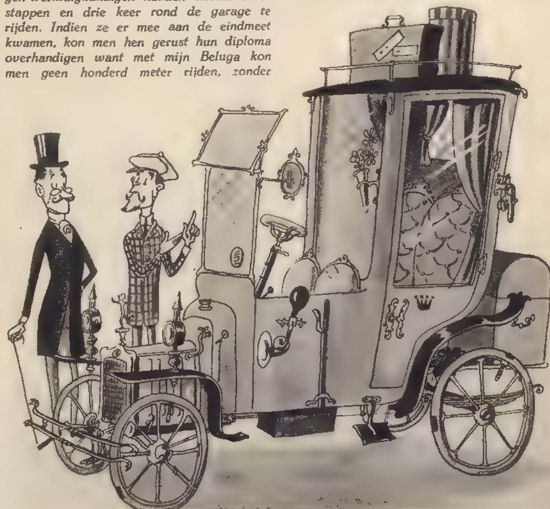
En jullie zouden me mogen bidden en smeken en me het winnend biljet van de Sweepstake mogen aanbieden om mijn Boduognat te krijgen, ik zou de schouders ophalen met dezelfde minachting als Artaxerxes toen hij de geschenken van Epigastre weigerde (1).

★

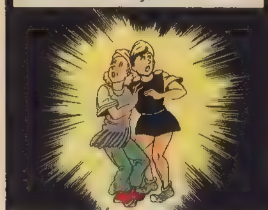
Te koop. Prachtige wagen BODUOGNAT 1912, 17 PK. — 8 versnellingen — zo goed als nieuw — voorzien van toeter en bloemenvaas (énige exemplaren).
Schrijven : Agentsch. Autochic nr 7831, B. 23 — Geheimhouding verzekerd.

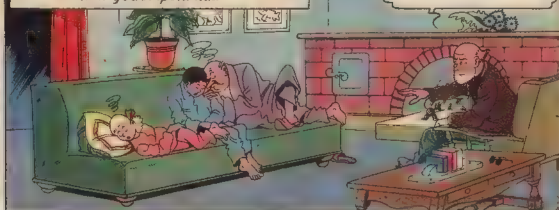
---

(1) Nota van de schrijver. — Misschien was het Epigastre die de geschenken van Artaxerxes (koning van Perzië, opvolger van Xerxes) weigerde. Ik weet het niet heel goed. Misschien was het noch Epigastre, noch Artaxerxes, maar het is in ieder geval mooi gezegd!

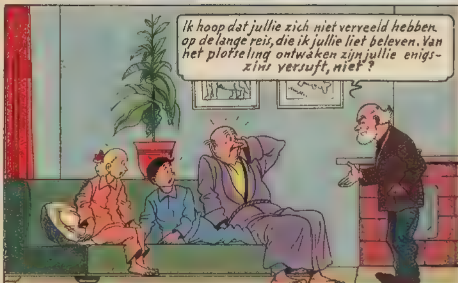

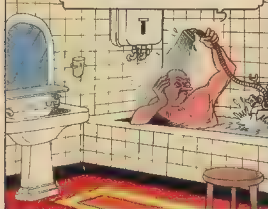

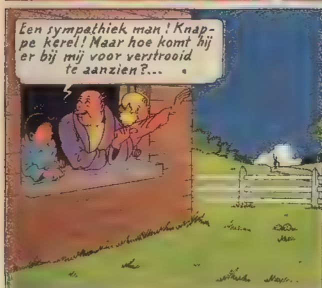

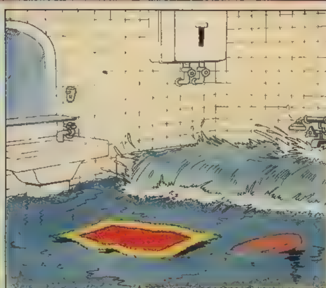

(Wordt voortgezet.)

Nog enkele echo's over de TITANIC

NA ons artikel over « S.O.S. Titanic » kregen we verschillende brieven waarin om nog meer bijzonderheden gevraagd ,worden over de grootste scheepsramp van de moderne geschiedenis. Ziehier nog enkele détails :

DE BLAUWE WIMPEL

die Bruce Ismay te allen prijze wou veroveren, wapperde, op 't ogenblik van de ramp, aan de mast van het Duitse schip « Kronprinzessin Cäcilie »

AAN BOORD

.. van de « Titanic » was er zelfs een **fietsbaan** van verschillende kilometer lengte aangelegd.

VOOR DE KINDEREN

. . had men een speciale afdeling gebouwd, waar ze niet alleen met **electrische treintjes** en **motorbootjes** konden spelen en naar een miniatuurbioskoop konden gaan, er waren zelfs **kleine kamelen** met Indische gidsen in scharlaken gewaden !

ONDER DE MILLIARDAIRS

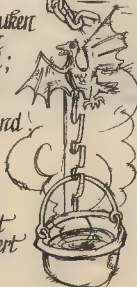
. die zich aan boord van de « Titanic » bevonden, kwamen onder meer voor : **Jacob Astor**, de rijkste hotelbezitter van Amerika, **Benjamin Guggenheim**, de fabelachtig-rijke koperkoning, **Charles Nays**, de grootste aandeelhouder van de Amerikaanse spoorwegen, de geldmagnaat **Wiedener**, **Isidoor Strauss**, de grootwarenhuiskoning van New York. Tevens hadden Russische en Duitse prinsen, Franse hertogen, Hongaarse graven, Spaanse grandes, Turkse pacha's en Indische maharadja's met hun talrijk gevolg de prachtigste cabines en appartementen van de « Titanic » gehuurd.

KAPITEIN EDWARD J. SMITH

.. die het bevel voerde over het zeekasteel (en als twee druppelen water op koning George V geleek), was de oudste en beste kapitein van White Star Line, de eigenares van de « Titanic ». Kapitein Smith had zijn laatste reis ondernomen alvorens met pensioen te gaan. Hij beschouwde de tocht als de bekroning van zijn zeemansloopbaan... Zo verklaarde hij aan de journalisten bij de afvaart uit Liverpool.

de heks

Voor 't vuur in haar keuken
mummelt zij spreuken
stokoud, met één tand ;
zij hokt in haar zetel,
poert in haar ketel
een klauw is haar hand.

Padden en puiden
walmende kruiden
een spin en een mot :
't ziedt en het siddert
't braadt en het bibbert
in de ijzeren pot.

Zij vult uit den ketel
met druipenden lepel
haar koker geducht.
zij schiet op haar bezem
schrijlings gerezen
in git-zwarte lucht.

Den nachtwind-verwarden
mantel aan flarden,
een vledermuis grauw
scheert zij al suizen,
langs huivrende huizen
als wind in de schouw.

Waar fladdert zij henen
de grijnzende kwene
met dampende kroes?
Hoort gij haar razen
bozen en dwazen?
Houdt U dan koes!

DRIE JONGENS in de STORM

Teksten van KAPPA ED EFFE

De broer van Rob en twee vrienden beraamden een overval op een hoeve. Rob wil zulks beletten, doch wordt door een van de bandieten gewond. De broer van Rob is door dit voorval tot inkeer gekomen...

Tekeningen van R. POLESE

Enkele tijd later wordt de broer van Rob terug naar z'n cel geleid...

HIJ VERTELT DE COMMISSARIS, DAT MONDARD, DE VADER VAN HANS, TIJDENS HET ONDERZOEK IN DE FABRIEK ONSCHULDIG VAN DIEFSTAL WERD BETICHT...

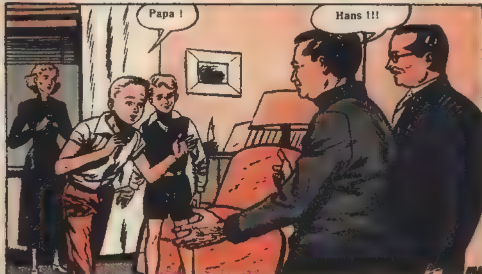

ENKELE DAGEN LATER WORDT REEDS AAN DEZE WENS VOLDAAN. HANS MAG DE VERBETERINGSSCHOOL VERLATEN.

Ondanks de grote vreugde wordt de kleine Rob niet vergeten...

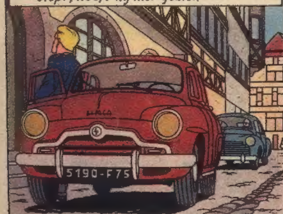

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Reporter Lefranc volgt het spoor van een bende goudsmokkelaars. Hij zag hun helicopter in 'n vallei van de Vogezen dalen en zet er alles op deze te-te vinden...

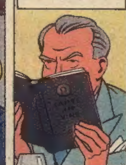

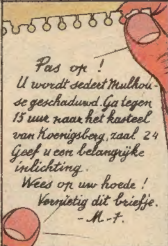

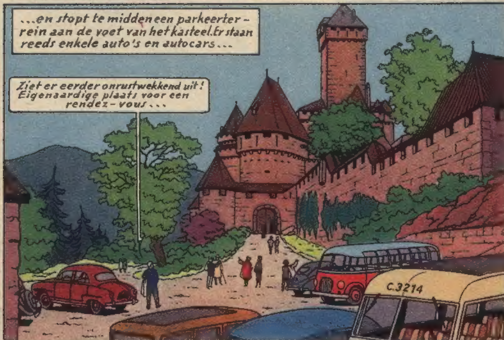

(Wordt voortgezet.)

Volgende week : HET VERVOLG VAN « DE RING VAN GIBIL »...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

WAT GAAT TRUMAN ER MEE AANVANGEN ?

PRESIDENT Truman kan er zich niet over beklagen dat hij vergeten wordt. Als « kleine geschenken » zonden vrienden en sympathisanten hem in de loop van vorig jaar : 789 dassen, 320 paar kousen, 167 sigarettenhouders, 98 vulpotloden, 141 vulpennen, 501 mooie asbakjes, 190 paar pantoffels en 40 kamerjassen.

Nu, die spullen hoeft hij dan van heel z'n levensdagen niet meer te kopen.

DE KLEINSTE AUTO'S HEBBEN HET MEEST SUCCES IN FRANKRIJK

AAN de kop van de autostatistiek in Frankrijk komt **Renault** met 28.903 auto's per kwartaal. **Citroën** komt op de tweede plaats met 22.159 wagens. De derde plaats bezet **Simca** met 16.646 auto's. Op de vierde plaats staat **Peugeot** met 16.419 amper een 200 wagens minder dan Simca. Dan volgen de Franse **Ford**-fabrieken met 5.516 auto's, **Panhard** met 3.063, **Hotchkiss** met 415 en **Talbot** slechts 13. Uit deze statistiek blijkt duidelijk dat de kleinste wagens het meest succes hebben. In verhouding tot verleden jaar is de productie van Simca het sterkst gestegen : 98 %. Dan volgen Renault met 18 %, Peugeot met 14 % en Citroën met 13,6 %. Al de andere merken gingen achteruit : Talbot 66 % minder, Hotchkiss 42,3% minder, Panhard 19,4 % minder en Ford 6,5 % minder.

En ziehier Dudule, de mascotte van de Ardeense Jagers die in Duitsland liggen. Het diertje neemt iedere morgen deel aan de vlaggegroet en krijgt daarna zijn klontje suiker.

EEN ORIGINEEL OPSTEL OVER *ONZE KAT*

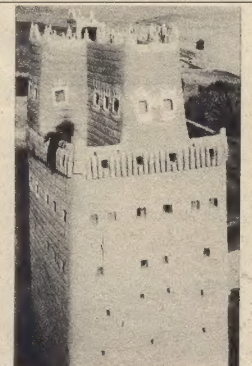
EEN Parijse schooljongen van 9 jaar moest een opstel maken over de kat. Hij ziet de kat op een zeer originele manier en een Parijs dagblad kon aan de bekoring niet weerstaan het af te drukken. Wij namen het voor jullie over :

De kat is een dier met twee poten van voor, twee poten van achter, twee poten aan de linkerkant en twee poten aan de rechterkant.

De voorpoten gebruikt de kat om te lopen, de achterpoten om te remmen.

De kat heeft een staart, die volgt op haar lichaam. Aan de staart komt op een gegeven ogenblik een einde.

De kat heeft een snor en het is daarom dat ze « snorkt » als ze het warm heeft.

Wat mag dit wel zijn ? Een huis uit het Zuiden van het Arabisch schiereiland. Het is gebouwd in de stijl van de woestijnvestingen. De kantelen zijn echter geen echte kantelen meer, 't zijn versieringen geworden.

WEET JE HOE SNEL JE BLOED STROOMT ?

HET menselijk lichaam bestaat uit 30 billioen cellen en brengt in de loop van 70 jaar 180 billioen cellen voort.

Het hart van ieder mens slaat 120.000 maal per dag. Het hart van een zestigjarige heeft 2,6 milliard keren geklopt zonder de ogenblikken dat het « sneller klopte » er bij te rekenen !

Het bloed, dat door de slagaders loopt, bereikt een snelheid van 50 cm. per seconde of bijna 2 km. per uur.

Uit de suiker die ons lichaam bevat, zou men 50 stukjes suiker kunnen vervaardigen.

De meeste mensen kunnen met gesloten ogen of geblinddoekt niet rechtuit gaan ! Beproef het zelf een keer !

Het oor van de mens kan nog groeien tot de leeftijd van 80 jaar ! Dit is ook de reden waarom vele oude mensen zulke grote oren hebben.

RA, RA, RA, WAT IS DAT ?

1. Drie mensen speelden samen, en toen ze ophielden hadden ze alle drie gewonnen. Wie konden ze zijn ?

2. Welke mensen stampen zo hard met hun voeten dat men het door heel de stad kan horen ?

3. In ieder der vier hoeken zit een kat. Voor elke kat in de kamer zitten er drie katten. Op de staart van iedere kat zit er een kat. Hoeveel katten zitten er in die kamer ?

4. In welke maand spreken de vrouwen het minst ?

5. Welke boer maakt het meest lawaai ?

ANTWOORDEN

1. Drie muzikanten op de kermis. - 2. De Beiaardiers. 3. Vier katten. In ieder hoek zit een kat op haar eigen staart. Voor ieder kat zitten drie andere katten en wel in de drie andere hoeken. - 4. In Februari. - 5. De tamboer.

Ingezonden door Yvette Vanuytven van Mechelen

DE BEVOLKING VAN DE WERELD

wordt thans op 3.000.000.000 mensen geschat, waarvan de helft in Azië woont ! Europa is het tweede dichtbevolkste werelddeel. Daarna komen Amerika, Afrika en Australië. In dit laatste werelddeel wonen nog geen 13.000.000 mensen, dus minder dan in de Beneluxlanden ! De Sovjetunie telt bijna 40.000.000 inwoners meer dan de bevolking van de Verenigde Staten, die niettemin in twee jaar tijd met 5.000.000 zielen gegroeid is.

NA TWAALF JAAR WEER BIJ VADER !

IN 1940 vluchtte een familie uit Kessel-Lo voor het naderend oorlogsgevaar. Te Poperinge werd de vader gemobiliseerd. Moeder vluchtte verder Frankrijk in met haar twee kinderen. Tijdens het groot bombardement van Abbeville kwam zij met haar vierjarig zoontje om het leven. Haar tweejarig dochtertje werd door een Franse soldaat bij burgers ondergebracht. De grootouders die zich eveneens te Abbeville bevonden, gingen daarna op zoek naar het kindje. Dit zoeken viel hen zeer moeilijk daar ze bijna geen woord Frans kenden. Toen ze er eindelijk in geslaagd waren de soldaat weer te vinden die het meisje weggedragen had, werd hij door een officier gelast de grootouders naar het huis te brengen, waar hij het wichtje achtergelaten had.

De soldaat vond dit een vervelend tijdverlies (de vijand was in aantocht...). Hij vond er niets beters op dan de oude mensen laf in de steek te laten en in de menigte te verdwijnen om zijn heil in de vlucht te zoeken... Het spreekt vanzelf dat de grootouders hun kleinkind niet terugvonden. Hun droefheid, en die van de vader was groot. Enkele weken geleden echter werd het meisje, dat door pleegouders in het Doornikse opgevoed werd, teruggevonden. Het is nu reeds veertien jaar !

VERPLICHTE MANUCURE

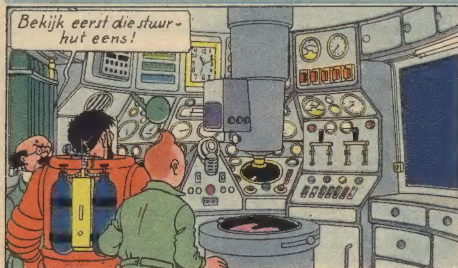
IN een Berlijns kousenfabriek zijn de arbeiders verplicht hun handen te laten verzorgen alvorens ze aan het werk mogen gaan. Waarom ? In de fabriek worden dameskousen uit perlon (de Duitse nylon) gemaakt en iedereen weet hoe broos die vezels zijn. Nu vragen jullie misschien voor wanneer de pedicure voor wijnoogsters ? Zij stampen immers de druiven, die in grote kuipen gelegd worden, met de voeten. Totnogtoe was de wijn heerlijk, maar... delicate zielen zouden misschien toch geruster zijn indien de wijnoogsters langs de pedicure moesten !

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Professor Zonnebloem heeft het de kapitein kwalijk genomen, dat hij hem « onnozelaar » genoemd heeft. Hij sleurt de arme Haddock nu mee naar het terrein, waar de reusachtige maanraket oprijst...

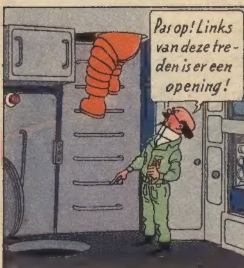

(Wordt voortgezet.)